

Posudek vedoucího
na diplomovou práci

Pavla Frische

na téma

„Nesporné řízení a jeho vlastnosti“

Autor předložil práci o celkovém rozsahu 61 stran (včetně 3 stran příloh a dále stručného závěru), čímž z hlediska formálního vyhověl požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Nahlíženo dle autorem zvolené systematiky práce, vedle zmíněného závěru je tato členěna do 5 částí, z nich ty základní jsou vnitřně členěny podrobněji. Po úvodním výkladu věnovaném pojmu nesporného řízení obecně a stručném historickém nástinu jeho vývoje se autor zabývá především vlastnostmi nesporného řízení, jež je odlišují od řízení sporného (zde je třeba poznamenat, že téma práce by spíše mělo i v názvu zohlednit to, že práce se zabývá zvláštnostmi nesporných řízení jako případů řízení zvláštních odlišujících se od obecného civilního řízení sporného, nicméně s přihlédnutím ke změně názvu práce nelze věcný obsah práce pokládat za natolik se odchylojící od původního záměru zadání, že by to předkládanou práci mohlo diskvalifikovat. Autor se tak věcně zabývá především těmi momenty, které specifikují nesporná řízení právě jako procesní specifikum, a to z hlediska systematiky v potřebné úplnosti a šíři (procesními zásadami počínaje, úpravou řízení o odvolání konče). Z hlediska systematického tedy rovněž nelze proti práci mít námitek.

Autor správně hledá zásadní rozdíl mezi oběma druhy řízení v rozdílném působení poskytované soudní ochrany, v tom případě represivní povahy, v druhém pak povahy preventivní. Z hlediska terminologického se pak rovněž správně přiklání k potřebě hledat pro nesporné řízení (byť různých typů a kategorií) jednotící, nikoliv odlišující prvky.

Ohledně dílčích zvláštností nesporného řízení autor na více místech konstatuje rozdílnost teoretických názorů, přičemž jednak prokazuje dobrou znalost široké odborné literatury, jednak i schopnost zprostředkovat z různých i protichůdných názorů jednotné a argumentací podložené stanovisko (byť důraz na diferenciaci řízení povahou v něm zpravidla vydávaných rozhodnutí – tedy na rozhodnutí konstitutivní jako pravidlo řízení sporného – pokládám za příliš rozhodný a občas se autor nevyhne určité popisnosti). Pokud jde o povahu rozhodnutí jako dalšího diferenciacního kritéria pro jednotlivé druhy řízení, autor si tohoto bodu všímá jen stručně (str. 46).

Autor se v kapitole 4. zabývá členěním jednotlivých zvláštních nesporných řízení do určitých kategorií – dědické, věci nezletilců, chráněných zletilců, stanovení právně relevantní skutečnosti, záležitosti obchodního práva, prodej zástavy, věci veřejného práva a další – v tomto směru však – i přes určitou svobodu autora, jež je nutně na místě – o zařazení a kategorizaci v tomto duchu pochybuji (např. je skutečně šetření v rámci hospodářské soutěže věcí obchodního práva?).

Dalším nedostatkem – byť autor tento rozměr v závěru práce stručně zmiňuje – práce je, že i přes kritiku v tomto směru nepracuje s návrhem občanského zákoníku, jenž právě pro úvahy o další podobě nesporných řízení de lege ferenda dává nemálo podnětů.

Uvedené nedostatky nepokládám za tak závažné, aby bránily obhajobě práci, v jejímž rámci by se k nim měl autor podrobněji vyjádřit (měl by rovněž případně určitěji zasadit svůj exkurz věnovaný veřejnému zájmu do rámce práce).

Předběžně práci hodnotím velmi dobře.

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.

V Praze dne 19. ledna 2006